

UBO8 í Norður-landahúsinum

Dánial Hoydal ummælir

Sjálvt um konsertin í Norðurlandahúsinum leygar kvöldið átti at drigið nógv fólk til, so var alt annað enn fullsett í stóra salinum, tá stjórin Peter Turtchaninoff og MTV-vertinnan Tórunn Ellingsgaard settu kvöldið um áttatíðina.

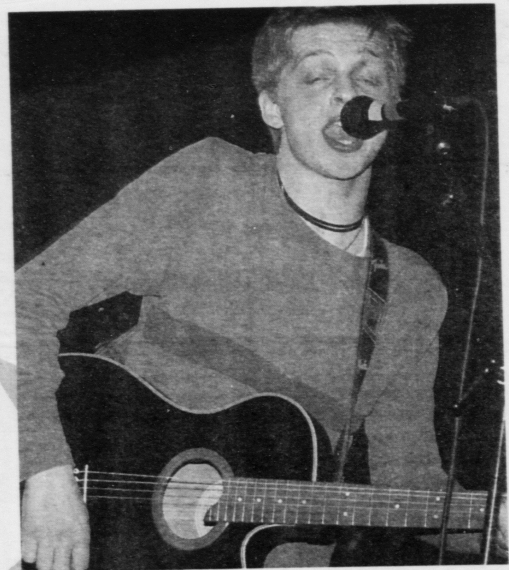
Tey høvdu annars lýst nokk so dúgliga við ungdómskonsertini, sum skuldi vera í sambandi við 15 ára føðingardagshaldið hjá húsinum, men kanska taptu tey í kappingini við Kjølur og mótaframsýning í ítróttarhøllini beint niðanfyrir. Tey ungu vildu kanska heldur sleppa at hoppa, dansa og ballast til vælumtókta kjølarnar og flottar damur enn at sita pen og lurta eftir finskum jazzi og føroyskum rokki í Norðurlandahúsinum. Tað var nú eitt sindur synd, tí konsertin var rættiliga góð.

Mold

Løgdu fyrir og biðaðu ikki eftir øllum teimum, sum komu til "føroyska tíð". Tórunn boðaði frá, at teir fyrst og fremst ætlaðu at spæla lög frá nýggjastu fløguni, og so var eisini - fyrst skuldu teir tó hita upp við einum blueslagi. Men tað tyktist ikki, sum hetta fyrsta lagi fekk nakran sum helst hita í moldina, tí næstu trí lögini blivu spæld sum til eina ljóðroynd og ikki eina framførslu á palli. Michael og Gudmund sótu í hvør sínari verð og spældu, uttan at varmast, hvat fór fram, tyktist tað sum; og Niels stóð í hinum endanum og vendi reyv til áhoyrararnar. Har var eingin ferð á spælinum og tað kendist sum høvdu leikararnir gloymt, at ein framførsla á palli í nógvan mun eins nógv er sjónleikur sum tónleikur - einaferð gjørdi

Niclas enntá bart og fór av pallinum. Eg hoyrði okkurt "Harraguð!" aftan fyri meg í salinum, og fólk her og har byrjaðu at sníkja seg út aftur. Man mátti eisini viðganga, at hetta var einki serligt at sita og lurta eftir. Rós til Una á trummunum tó; hann tyktist at vera tann einasti, sum koyrði á og royndi at fáa tað at svinga. Men so fóru teir at triva í slagarar! Onkur av áhoyr-

knappliga at ivast, um tað var við vilja, at Mold høvdu verið so tamar í byrjanini - kanska vildu teir leggja upp til hetta brakið. Teir vóru sum hamskiftir og drógu nú alt møgult stuttligt úr ermuni: Eitt kvæði bleiv flættað upp í fúla - og helst tí eisini navnleysa - lagið av "Mullich Mulli"-fløguni; spennandi og væl vand breaks og yvirgongdir stungu seg upp allastaðni;

sindur synd, at teir skuldu lata tað halda á fram so leingi, tí tað tók broddin úr aftur og bleiv eitt sindur

Michael á bassinum er góður nýggjur íblástur hjá bólkinum og hinir tykjast eisini meira búnir sum tón-

arunum vóru farnir at rópa "Stone Grey", og Mold gjørdi púra beint og lurtaðu eftir. Fyrst "Drive Me Over" og síðan "Stone Grey", sum eftirhondini eru blivin eins og eyðkennislögini hjá havnarbólkinum. Nú kom lív í bólkin og av tí sama eisini í áhoyrararnar. Hesi bæði lögini blivu framförd betur enn eg havi hoyrt áður, so man fór

og tá teir høvdu spælt fjøldina ordiliga heita, komu teir við stuttligasta hugskotinum: Niclas leyp yvir og tedraði fyrir eini videoupptørvu, og knappliga sóu vit spaghetti-western og Clint Eastwood uppi á løriftinum aftanfyrir moldarnar. Afturvið "The Good, the Bad and the Ugly" spældu og improviseraðu teir fimm, og fjøldin var á gosi. Eitt

keðiligt, men hugskotið hevur alt rós uppiborið! Fólkin vóru væl nøgd, tá tey fóru út í steðg at biða eftir at XL riggaðu alt til. Yvirhøvur var framførslan væleydnað, sjálvt um byrjanin var eitt sindur sløk. Eg festi meg serliga við, at Mold heilt greitt hevur fingið eina rutinu og eru nógv meira samanspældir, enn teir hava verið áður.

leikarar. Samstundis tyktist tað tó, sum eitt sindur av spæligleðini og spenninginum er horvin, síðan Mold bara var ein ungur kjallarbólkur úr Havn, sum spældi øðrvísi tónleik enn øll hini. Tað sum skal til er óivað, at bólkurin vónandi sleppur uttanlands at spæla. Tað kundu teir trøngt til. Evnini eru har.